

forenede Rigsdag, hvis Rigsforstanderen ikke vilde vige. Ogsaa paa dette Punkt skal jeg altsaa tilraade at modtage den Rettelse, som Folkethinget har foretaget, idet der ikke er nogen som helst Betænkelse ved den. — Folkethinget har dernæst i § 2 foretaget en Forandring, som er en væsentlig Forbedring af Lovforslaget. I § 2 handles der nemlig om, hvorledes der skal forholdes med Bestikelsen af en Rigsforstander, naar der er Udsigt til, at Thronfølgeren ved Kongens Død vil være umyndig osv. I det fra Landsthinget oversendte Forslag, stod der nu: „træffes der paa Forslag af Kongen ved Lov Bestemmelse om osv.“. Herimod blev der imidlertid gjort den vistnok rigtige Erindring, at en saadan Bestemmelse vilde stride imod det Initiativ, der tilkommer Rigsdagens Medlemmer, idet det overfor Grundlovsbestemmelsen herom ikke gik an at udbege nogensomhelst Art af Love, om hvilke det sagdes, at de vare udelukkede derfra. Det er derfor af Folkethinget vedtaget istedet derfor at sætte: „træffes der af Kongen med Rigsdagens Samtykke Bestemmelse osv.“. Dette er en Form, som der ingen Betænkelse kan være ved. Den er bekendt fra Grundloven og fra flere andre Steder. Saaledes hedder det f. Ex. i Grundloven, at Kongen ikke kan afftaa nogen Del af Landet uden Rigsdagens Samtykke, og fremdeles, at Apanagerne ikke kunne nydes udenfor Landet uden Rigsdagens Samtykke osv. Men ligesom det altsaa er en Form, der er kjendt i vor Grundlov, saaledes er der heller ikke her Noget iveien for at følge den, og den vil i Virkeligheden tilfredsstille, hvad man ønsker at opnaa, idet den paa den ene Side medfører, at Ingen kan tvinge Kongen til at gaa ind paa hele dette Spørgsmaal, naar han ikke vil, og paa den anden Side bevirker, hvad Landsthingets Udvalg navnlig i sin Tid holdt paa, at der ikke kan træffes nogen Bestemmelse mod Rigsdagens Willie. Der er saaledes sikret begge Parter den rette Indflydelse paa Afgjørelsen af det omhandlede Tilfælde, og det følger derfor af sig selv, at vi foreslaa denne Ændring modtagen som en væsentlig Forbedring. — I Lovforslagets § 5 har Folkethin-

get vedtaget en Reduktionsforandring, imod hvilken der ligeledes ikke kan være Noget at indvende. Der stod nemlig i det herfra oversendte Lovforslag: „Rigsforstanderen | maa være enten Thronfølgeren eller en anden myndig og arveberettiget Prinds eller en fuldmyndig Mand, som har danst Indfødsret“, men Ordene: „enten Thronfølgeren eller en anden“ ere udladte, fordi man har fundet, at Thronfølgeren ogsaa var en myndig og arveberettiget Prinds, og altsaa ikke behøvede særlig at nævnes. — I denne Paragraf er derhos efter Ordene: „som har danst Indfødsret“ føjet: „og hører til den evangelisk-lutheriske Kirke“. Landsthinget havde ikke udtrykkelig fordret, at Rigsforstanderen skulde høre til den evangelisk-lutheriske Kirke, men der kan ganske vist ikke være nogen Betænkelse ved at opstille denne Fordring, ja, den maa vel endog saa siges at være i sin Orden. Da Rigsforstanderen jo nemlig i det Hele skal træde istedetfor Kongen i alle statsretlige Forhold, saa synes det ogsaa, ligeaa vel som man fordrer, at Kongen skal høre til den evangelisk-lutheriske Kirke, rimeligt at stille den samme Fordring til Thronfølgeren. Der er vel givet Tilføielsen en noget anden Motivering i Folkethingsudvalgets Betænkning, men den kan jeg ikke aldeles tiltræde. Der synes imidlertid ogsaa uden den, som sagt, at være tilstrækkelig Grund til Tilføielsen i og for sig. — Der er endelig i Folkethinget foregaaet den lille Forandring i Lovforslagets § 7, at Ordene „Ukrænkelighed og“ ere gaaede ud. Der stod nemlig i det herfra oversendte Forslag: „Han (eller det) udøver den kongelige Myndighed og nyder den samme Ukrænkelighed og Ansvarsfrihed som Kongen“. I Folkethinget er nu, som sagt, Ordene „Ukrænkelighed og“ udgaaede, fordi der formentlig ved en anden Lov vilde blive truffet særlig Bestemmelse om Fornærmelser imod Rigsforstanderen, hvorefter altsaa Bestemmelsen om Fornærmelser imod Kongen ikke skulde komme til Anvendelse paa Fornærmelser imod Rigsforstanderen. Der bliver saaledes kun tilbage, at han nyder den samme Ansvarsfrihed som Kongen, idet Ministrene ere ansvarlige for Regjeringens Førelse. Heller ikke imod